

Приключенията на понито Бриз и неговите приятели

Книга втора

A kötetet írta és szerkesztette: dr. Csürkéné Tóth Dóra
Illusztráció: Csobán Éva, Dráviczki Péter,
Kerékgyártó Lajos, Nagybakay Diána

Breezy the Little Pony
Copyright © Graph-Art

**Приключенията на понито Бриз
и неговите приятели**

Книга втора

© Издателство „Фюм“, 2018

Автор Дора Том Чюркене

Художници Ева Чобан, Петер Дравицки,

Лаїош Керекдярто, Диана Нагбакаї

Преводач Иванка Павлова

Редактор Екатерина Ламева

ISBN 978-619-199-321-5

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя
е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането
и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен
от издателя и закона, е забранено.

Издателство „Фюм“

Съдържание

Царевича
за всички 6

Пилецето,
излюпено в пепелта 17

Най-прекрасното
пиленце 23

Необикновеният
снежен човек 11

Загадката
на локвата 29

Бодливко 41

Четчица 51

Кожухче за Малчо 61

Най-добрият
градинар 35

Мечтата
на Бодливко 46

Червеният
велосипед 56

Царевича за всички

Край тополите зад реката имаше малка ферма. В нея живееше Борчи – синеоко момиченце с кестенява коса. Борчи мечтаеше да си има пони, но баща ѝ – господин Сабо, не искаше и да чуе за това.

– На нашето стопанство не му трябва толкова малко конче – казваше той. – Каква полза ще имаме от него? Никаква, нали...

Но ето, че една нощ във фермата на семейство Сабо неочаквано се появи понито Бриз. Дотогава то беше живяло в пътуващ цирк, но по време на едно представление тигърът Кашкай се беше нахвърлил върху малкото конче и то едва беше успяло да се спаси.

Не всички животни от фермата се радваха на пришълеца, но добрият, смел и умен Бриз бързо успя да спечели сърцата им.

Най-щастлива от всички беше Борчи. Приключенията с понито нямаха край и във фермата край тополите винаги беше шумно и весело.

Един ден бащата на Борчи пусна животните навън още в зори. Понито, магарето, козелът, агнето, кокошката и петелът едновременно се озоваха в средата на двора, където се жълтееше един чудесен царевичен кочан.

– Я вижте, царевичен кочан! – радостно извикаха всички и един през друг се спуснаха да грабнат лакомството.

6

Бриз беше най-бърз. Той захана кочана, но със зъбите си орони няколко зърна. Вrabчетата, които дебнеха в засада, веднага ги изкълваха. Бриз занесе кочана в обора и го скри под яслите.

Настъпни вечерта. Обитателите на обора заспаха, но кокошката Клотилда само се претруваше, че спи. Беше затворила едното си око, а с другото внимателно следеше останалите животни. Когато реши, че всички вече спят дълбоко, тя се приближи крадешком към Бриз и измъкна изпод яслите скрития кочан.

– Е, сега вече е мой! – каза си тя и весело търкулна плячката към своето гнездо.

Порадва ѝ се известно време, след това скри кочана в сламата и заспа спокойно. Дори през ум не ѝ минаваше, че през цялото време някой я дебне.

7